

bezodkladném určení v příčině těch vyrovnacích kvot, jež se staly splatnými za sporu, a zda neměla žaloba domáhající se určení sporné pohledávky, pokud jde o tyto částky, býti zamítnuta. Než tu jest uvážiti, že by musila žalobkyně pokaždé, jakmile se ta která vyrovnací kvota stala splatnou, změnit žalobu určovací na žalobu o zaplacení této kvoty, tedy změnit v tomto směru žalobu určovací na žalobu o plnění a, kdyby tak byla pokaždé učinila, vydávala se nebezpečí, že se změnou tou nebude žalovaná souhlasiti a že snad soud, ať, prvý, nebo vyšší, změnu tu nepřipustí a že její žaloba o určení té které splatné částky bude zamítnuta a že nová žaloba, která by musila zníti na zaplacení té které již splatné kvoty, by nebyla již podána ve lhůtě § 46 (4) vyr. ř. z roku 1914. Z toho zřejmo, že podaná žaloba určovací sleduje samostatný rozumný účel, že neslouží k rozmnožování sporů, nýbrž k jejich zamezení, jest proto podanou žalobu určovací pokládati za přípustnou, ovšem jen v tom rozsahu, jak shora naznačeno.

Čís. 11921.

Byla-li knihovnímu věřiteli odňata možnost přihlásiti k rozvrhovému roku pohledávku na jistinu, úrocích a vedlejších nákladech tím, že o rozvrhovém roku nebyl vyrozuměn hlavní závod knihovního věřitele, pro nějž byla pohledávka knihovně zajištěna, nýbrž jeho filiálka, nebyl rozvrhový rok proveden způsobem předepsaným v §§ 209, 210 a 212 ex. ř. a bylo jej k rekursu knihovního věřitele zrušiti pro vadnost.

(Rozh. ze dne 23. září 1932, R II 230/32.)

R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu knihovní věřitelky Záložny D. v Brně proti rozvrhovému usnesení prvního soudu.

N e j v ý š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu řečené knihovní věřitelky, zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by, nařídě znovu rok k rozvrhu nejvyššího podání, uvědomil o něm stěžovatelku a Úvěrní spolek v P.

D ů v o d y:

Stěžovatelka uplatňovala v rekursu a uplatňuje znova v dovolacím rekursu, že se přikázání jen jistiny stalo proto, že svou pohledávku k rozvrhovému roku nepřihlásila a že ji nemohla přihlásiti, poněvadž o rozvrhovém roku nebyla uvědoměna. Ze spisu vysvítá, že knihovní věřitelkou jest Záložna D. v Brně a že uvědomění o rozvrhovém roku bylo doručeno dne 25. ledna 1932 pražské filiálce této knihovní věřitelky v době, kdy pražský závod byl ještě filiálkou brněnské centrály. Poněvadž o rozvrhovém roku nebyl uvědoměn ten knihovní věřitel, který o něm uvědoměn býti měl, Záložna D. v Brně, a tomuto knihovnímu věřiteli byla takto odejmuta možnost, by přihlásil svou pohledávku na jistinu, úrocích a vedlejších nákladech, které jsou kromě jistiny knihovně zajištěny, takže rozvrhový rok nebyl proveden způsobem předepsaným v § 209, 210 a 212 ex. ř., nezbylo, než napadené usnesení, jakož i roz-

vrhové usnesení prvního soudu v dotčených bodech pro vadnost zrušiti. Stěžovatelka sice v rekursu navrhuje, by bylo její podání považováno za přihlášku k rozvrhovému roku, za kterýmžto účelem již v podání účtuje pohledávku na jistinu a příslušenství, poněvadž však proti uplatňovanému příslušenství by mohl býti vznesen odpor zadnějším věřitelem Úvěrním spolkem zaps. spol. s r. o. jakožto oprávněným, který se k roku dostavil, a na jehož nároky by se mohlo dostat z dražebního výtěžku, kdyby popírané právo bylo vypuštěno (§ 213 ex. ř.), bylo rozhodnuto tak, jak se stalo.

Čís. 11922.

Neopíral-li žalobce již v žalobě příslušnost dovolaného soudu o předpis § 104 j. n., není přípustné, by se dovolával prorogace teprve za sporu, když nemohl uvést jiný důvod příslušnosti nebo když s jiným důvodem příslušnosti, jehož se v žalobě dovolával, nepochodil.

(Rozh. ze dne 23. září 1932, R II 238/32.)

Žalobkyně podala proti žalovaným, bydlícím v obvodu krajského soudu v H., žalobu u krajského soudu v B., neudavši, z jakého důvodu se dovolává příslušnosti tohoto soudu. Soud, neodmítnuv žalobu a limine, nařídil prvý rok, při němž žalované vznesly námitku místní a věcné nepříslušnosti, a v žalobních odpovědích navrhly odmítnutí žaloby, ježto žaloba, jež se neopírá o ujednanou příslušnost, měla býti podána u krajského soudu v H., v jehož obvodu je bydliště (sídlo) žalovaných. Žalobkyně teprve v přípravném spisu uplatnila příslušnost krajského soudu v B. podle § 104 j. n., ježto se obě žalované podrobily v dlužním úpisu ze dne 7. a 11. března 1924 příslušnosti soudu v B. Soud prvního stolu vyhověl námitce místní nepříslušnosti a odmítl žalobu. Důvody: Žalobkyně v žalobě neopřela příslušnost soudu o prorogační úmluvu, ani k žalobě nepřipojila listinný průkaz o takové úmluvě, nýbrž teprve po námitce žalovaných uplatnila tuto příslušnost. To se však stalo opožděně, neboť podle § 104 j. n. musí býti úmluva o prorogaci prokázána soudu listinou již v žalobě. Ježto žalobkyně ani v žalobě neučinila zmínku o prorogaci, ani listinu o ní k žalobě nepřipojila, nemůže dodatečně uplatňovati příslušnost podle § 104 j. n. a napravit tím nedostatek, jenž se sběhl již v žalobě. Kdyby žalobkyně toto právo měla ještě dodatečně, stalo by se ustanovení druhé věty prvního odstavce § 104 j. n. ilusorním. Jest sice správné, že soud. zkoumaje při podání žaloby svou příslušnost podle § 41 j. n., neodmítl ji a limine, nýbrž nařídil prvý rok, tím však jen způsobil, že vzhledem k ustanovení § 43 j. n. nemohl dodatečně prohlásiti se z úřadu za nepříslušný, nezabránil však tím, by žalované namítaly nepříslušnost dovolaného soudu. Žalobkyně se nemůže dovolávati ani rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 3456 sb. n. s., podle něhož jest přípustné, by žalobce dodatečně předložil listinný doklad o prorogaci, an soudce neodmítl žalobu pro nedostatek tohoto předpokladu a limine, ježto toto rozhodnutí předpokládá, že příslušnost podle § 104 j. n. byla uplatněna již v žalobě.